

Mycket

Gräsentorna.

Så gräsentoror lutto och wankade ija,
Wankade ija
De kortreste "gubbar" all återpa,
Och så

Ja skolep gick derat swallande barn,
Swallande barn:

Ring gubbarne wad de blar den ärm,
och så

~~och så~~
Den ena hörd solagade: solaste du
solaste du!

De lafadt att komat i process ija
och så

Den andra hon swarte: "Jo ike ija man,
i ike ija man!"

Dotter i ikt de ^{komma} i motagan gwall,
och så

Den första de borgele grata en bar,
Grata en bar.
Vid Gånstuck den andra, lyftman de, stän,
Och så

Och så, först hon stän, bygge gubbarne in,
Gubbarne in.
Sitt lugande barmen de stäta kvar den,
Och så

Och så ropa Gvarne: "Duka Gva skund"
Duka Gva skund."
Och så ropa Gvarne: "Gadda Gva skund."
Och så

Och så, gåst med visan en faga bewand,
faga bewand,
Guz tron att guz skaffels bar rattisel Gorgjenk,
Och så

Bron

ab.
Gufotterzen, norvarande ut Gvarmos
bepfotterzen vanden, lifvade dem wicetaz, emot att
de bewandere skude giffna honom en Gwedderat
Gaffel. De nyggette Gvarne varo sandeles
wackra. —

August.
Hvaren
Hvaren en Hvaren.
Kvar en Adling gar,
Der man stäta Gvar,
Likam Gvar de Gvar war jord en are
Och att Gvarma den de wara

Kvar en Godlig gar,
Der man stäta Gvar,
Likam säge Gvar mot Gvarlent ether,
Gvar alle Gvargan och Gvarofeter.

Kvar en Hopman gar,
Der man stäta Gvar,
Likam Gvar besatt en Gvar an matten,
Da kan ut Gvar att öka skatten.

Kvar en Ronde gar,
Der man stäta Gvar,
Likam Gvar Gvar Gvar den att öka Gvar:
Daglig möda icke daglig Gvar.

Howr ofte sag gar i en humanitets selsk.
 I dina ögon blunda, det var Noden
 Du talte om för föreläsningen, som gar
 oft för en rof, löngh grimmare än Döden!
 Hur sanna bar dig gjorde dubbelt skön!
 Och när den ^{bränder} ~~knäpper~~ se'n till kan,
Ja, är jag viss, att himlens englar alla
 I skulld brytas att dig Syster kalla.

Wilhelm van Braun

Afskedsd lykkelig du, som uventet
 kom som hveten skjelvet har,
 som ett lysende bjerde gannet
 Dig, din kusk. Den otterwax.
 Moder, glad deg!
 Englen med dig
 I den Gyltgrimsfjord du var.

Channens Kanaler äro höga,
 efte, men gömda äro met.
 Bildad thoni Channer
 Och sig Janner
 Säkast da thon offer ger. —

Hulda wär. 'Vid hons bräda
 Vandra lefnadsgläd och sän!
 Lefnadsklath som gäckna bräda
 Wi edert lyfte håll;
 Helt Er bräda.
 Fröjd ma bräda,
 Helt och fröjd du lefnets gädd! —

Wilhelm van Maanen Drommarer.

År 1854.

Det är En Karusell thar, som gommer
 eller ungdomsdröm om salighet?
 Har lyfver hon, och künste drommer,
 Och drommer sig i sjelf? — hvar wick?
 Var Wille Känth, skald som
 Arbet sig drommen om en dröm.

Wm

Quinnogats

Wid du se en skymt utaf den Höga
 Kartellen, som flöan molnen för,
 O, i blicka den gömda öga,
 Och du ser den närmre in i blick.
 Quinnen i blick utaf den Channens
 Skapad blef, och när Han ögat kändt,
 Sade Han: "dett wäldt språk förklard
 Hwad jag vid mitt wärks Gullbordet kändt!
 Derfor denna blickens magt, som böjer
 Hwad som wäldet aldrig böjer. Han,
 Derfor denna lifwa ord, som höjer
 Öff moln afwärning, carstallit man!
 Derfor ofta ser en glädd gömme
 Hwad som mennens öga för farbi.
 Spran, ginge, han i all minnenna,
 Hon wick finna Kartellen deri.
 Han som spraket ike mer förmodde,
 O, hwar ofta war en blick i mig!
 Och den swaga för den starke brädd,
 Först när öfstand hon af ögat tog. —

149
Le gå iuckens badda blåk, som star,
Likt en jagad dufva, frukt eröfning,
Gör att döja, att den stundom hvelar,
Le gå du i ungdomarnes ring.
Och, gör hvetet ord hon icke tinner
Dett, som hon dig vägar tänka knappet,
Jell agentvass till honom tinner,
Jäm ett dyrskoth ut gullen, snabbt.
Hekarennens öge se, de brinner
Första kyften gå det klappars ar,
Och ett blytand "ga" från kostumanden
Honom satta gå alekarens begar!

2
Da det talas ut i amma Ujar,
Kvad som tungan icke mer förmar,
Och, i Anden kyfted, svar och frågor
Lyda fram ägenem Känslans far.

3
Eller se, hur moderen agat tankar
Med sin förställingen invid till brott!
Ej på hett hjertat tanner, yttre tankar,
Dokas den med blutar, som med brott.

150
Renare & manans anlet skader
På en Källa, som bland blommor star;
Solens ljuske stråle & bebada
Köjre fröjd, än från den blicken gar.

O, la brunn, du Knapars höjsta under!
Brinna quinnvaga, hvarligt brunn!
Och, an ömra skan, i sorgens stunder,
Skida quinnvagar, allsvagligt brunn!

Widsten van Brunn
skredet.

And! Och detta hjerta skadi mesta,
Som nu star på fröget emot mitt!
Denna kyften, ar hon på den besta?
Kan den skunga ilykter gå så vilt?

3
Ser jag mer på dig, Kan jag & skada?
Dygga manar dig, till strid tillvå!
Och jag ilyk, som brottsling, från det bida
Gör att icke bli det, - o, Kunnat!
Ditt

Skaldens Lov.

Stall den som blifvit skald!
Som vid Sångens Källa stannat!
Eller han var af Gud befald;
Held ic blifva annat.

De betruckta lehard brodd,
Lifsward Sångens magtar lefva.
Skalden dömdes, dem till frost,
Sig till offer giva.

efmod; skott till hand del;
Det hand warden skottis swärat,
Eller man glömmes all hand fäst
Doro (v) hand lyfverat.

Wilhelm von Braune

Du ar mig Kär.

Du ar mig Kär! från ungdomsdagar
Du varit solen i mitt lif,
Det hem till dig min sanka jagar,
Oft från speid från världens lif,
Du ar mig Kär. Alla mina öden
Blifva mig märka Kär!
Jag dock din trohet är i sällu:
Du ar mig Kär.

Du ar mig Kär. Om mig icke villat,
Du endast för mig kallt igen,
Du icke vilat från jagar till jagar,
Det hem till dig min sanka jagar,
Jag denna skatt din dröjke vilat
Min fröjd, mitt lif, mitt hertig or.
Fäst min jag till din hertig vilat:
Du ar mig Kär.

[illegible]

Se bruden.

Lykkelig! Høst-hud! la dammet vunder,
af den Vaar i Skovens gamle hynde!
Der bor mykethed, — endast ikke Lykken,
Der bor bilden af den ungdoms væsen,
Som naar den naa gaar for enigt mistet.
Der bor tiegilt for hørdt hars gysentid,
Hvilkens affalt mannet sepnad glæde,
Der bor afsky for en løjst brudgom,
Der bor hængselshed, der bor forbiften,
Der bor langtan, — langtan efter glæden.

Pring

Wollen (fr. Ruinen) 1840

[illegible]

Min haad har jeg som ruinen Kunga
Hulka berestoder, som iz lunge,
Eisvermingale, mol chern affa!
Om som julla de och andane blaga,
Och de byrdade en hversfoel draga
Uaf jufva ommeide, durtina kofa.

Propheten, Toner! Lyft, og sammenblandt
Gode og Borg og svingende friid!
I Kirke er det Tempel og Gode
Som nu lynger her i midnattstid.

Nu det tykter! Huden kom den sanger?
Havt du en svæver der i spjaltunge,
Som en værvind løst blundt græsens spud?
Her jeg, bitt? Jeg kommer anløst dragen,
Dette løst, la skand, som dagen,
Dette øge, muldt som stjernens lys.
etværdighederne jeg glømske glerne
Gør den sang, som kom en meneskrækt,
ellen fast kona er en jendigt tårn
Lyst kom etværd en himmelske trost.

IV

*
Hvordan Lina og Minde oppe
skand en sang med gildet
jendigt en harnæs og i Minde
næst en siffland i det gamle Korst,
Gang som Sverige: "Varmere var
men, stød tyer saler" etc.

Ohget.
Så en Wilhelm von Brauns var og
Kamrat, som sent brædd i det gylde
Stendel.

Hvordan Korte og fargen
Bakke kom med udsattingen:
Du blott varik gift et år,
Och du bedan blotter svingen.

Min du, hvor du fordam flod,
Helt som stunden i det gamle
Nu du ligger der en sang,
Som Kasperen gik sin spand.

Du har aldrigt akkurat blest,
Ud dit øge tyer gvalet,
Giftdramat er ingen lete,
Etan men går en spantalest.

Och den fished har du salt
eft en lakta Christenanna:
Kasperen går du te fodsaldet,
Minde Kaffeploster kenne.

Swaller, hembadt vidt i fön²,
 i fön² det enda du gör² hora.
 Upp! Hur hade mat min son!
 Sa gatorjan till att göra²?

Krikk de unga gellas ma,
 Det er baill och en tiuportigt
 eller forstandigt folk ma de
 Næppe dook, om det er ubeglygt.

Sadant gien dacht u te k^ull,
 Van de jeff har w^usch, broder,
 Alot en mo^ugint u te k^ull,
 Om hoer sw^urtte att bli moder.

Om hon twarick all bli frälst
från så stränge Ryskhetts lagar:
Hon tar' gerack hem till helst,
eller gör Wien hennes behogar...

Bray.

Für den Dada.

"Hilf mir!" Handlungers stehet
 Bon der der, sein goldenen Kranz
 allen jagt her, mich sprechtst du
 lauch mich folger hundert jagt
 "Hilf mir!" Handlungers stehet
 Bon der der, sein goldenen Kranz
 allen jagt her, mich sprechtst du
 lauch mich folger hundert jagt

Det, eller borger Klerma,
Dina spemot lyda mist.
Dyda, milda, harsanerna!
Lof mig hveste nu: god rett!
Lange kan selicke drage,
Fakke den gladsind sig skue glee
Dagz, har du uppt mig Noje
Och i dina armar af.

Brn

1720

Ich hab' dich schon besucht, ach dich mit deiner Hand,
dich alle in der Hand, ich hab' dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand.

Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand.

Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand.

Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand.

Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand.

Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand,
Ich hab' dich schon in der Hand, ach dich alle in der Hand.

Nº 17

ad
40

Landra. adr. Delagatan 4/a n. b. Stockholm

Stackars Olsson.

ibland alla männer som jag ett och känner
var att Olsson munnar ett
men det vill jag säga riktigt ärligt säga
stämme tak jag alltid ett
Bums han var en kvinna börjar han att beinna
och han fixar i ett fläng
När han sen blir gifter beakta vi på diiften
fjunga följande upfång
Stackars Olsson har du varit framme nu igen
Stackars Olsson ja det var mig allt en solig en

Första junn han hade knappt adjöken sade
färr han rynde sent en natt.
Stackars Olsson såjdt länge det. j. döjde
färr han en annan tätt han var idealet
men det gick dock gattet som fyrrer hänt många
man. Stackars Olsson etc.

Tredje fem som förklarar efter kärlek kärsta
och för till Amerika

men så hennes syster glad och fri och yster
snart som fru i huset satt, ett barn till i stugan
som igen som flygan. hon hade följt sin syster ut
och vi kunde alla åter börja tulla samma gamla
nötta lät Stackars Olsson etc

Tror ni att det boten aktar sig för saten

Snart kom Olsson till sitt hem och vid
ena armen, lång och smal som karmen
hängde kusten minna fem

Hon var led som tulla den fick han behålla
hon var seg som en geraff hon så y adja han
hon vill inte dö han blev Olssons syndastoff
Stackars Olsson etc.

Appladen

Nu 1.

Jag sjunger till handelsläverets toner
En sång om kärlekens Guva toner
En sång om älskog och hopp och tro
I Appladalen i Vänamo.

2.

Det var en yngling som hette Peter
Fian värtbo socken just så det heter
Han gynnade soavade må ni tro
På stofffabriken i Vänamo.

3.

En lördag gick han i gröna lunden
Det var så där just i aftonstunden
Di söter hade gått ned till is
I Appladalen i Vänamo.

4.

Där möter han en så vacker flicka
Som kärleksfullt uppå honom bleka
På hatten lyfte han må ni tro
Di flicka hemma i Vänamo.

5
Ack, nej i Vestbo där är jag hemma
Min far är borte jag heter Emma
Jag har en liten brud nu skall ho
Och låta sig uti Vänamo.

6
Då God har kunnat så hurtigt ämnat
Och hjälpat bruden att bli i bruden
Har lantbrän vi kunnat sätta ho
I Appladalen i Vänamo.

7
Och Peter sade hoi Emma lilla
Skall vi här sätta oss ner så stilla
I grön mossan där sitta go
I Appladalen i Vänamo.

8
Så talte Peter i kvällen klara
Säg vill du gå på min fjärra vägar
Säg vill du vandra mig loig ho
I Appladalen i Vänamo.

9
Och Emma sade, ack Peter kära
Uppå din fjärra det vill jag vandra
Tills hösten kunnat vi bygga ho
I Appladalen i Vänamo.

10
Så talte de där i några timmar
På kärleksvägar nu Peter svingar sinna
Han var så glad så han ropade Ho
I Appladalen i Vänamo

11
En tid därefter då Peter hände
Att kärlekshvalen i hjälpat brände
Han sakade ofta o o o,
Du falska flicka i Vänamo.

12
Ack, hoi i gossar här uti salen
Tag er till vara för Appladalen
Ty vet att falskhet har också ho
I kvinnohjärtan i Vänamo.

Skense den 13/4 1912.

Kalle dräng som blev bedragen
av sin lilla vän.

Kära go vänner nu är jag här igen
Jag skall drilla en vilsa för er ja om igen
Vi ska ta på med kläm
För det handlar om en dräng
Som blev bedragen utav sin lilla vän
Ja det var Karl ja Kalle uppå kusten
Som inte är så släp och vider om kusten
Men nu så är han som en blommas kuden
Och går här för gora och väras ännu.

Han vakade bliva i Maja så här
En dag uti skogen så de plöskade här
I inget undrade väl på för de Maja var nö
Och var uppå kunden så rosende så
I Kalle han stod där i skolor i knäna
I ser så han te på ja skulle följame ne
Jag älskar dej med tankarna så sanna
Om du vill bli min gulle söta vän.

Men Maja han rodnar och svarar som så
Jag ej några pojkar har tänkt upp för
För att i pojkasällskap gå vill nog mera till
än så, men nog har jag tänkt latta ja
de skulle få
Karl o Karl här har du din flicka
Kalle stod o titta och på Maja titta
Ser till skan vi får nästa vecka
För att roa väl unga sinu också.

Till staden de for en solsommardag
Och de åt i de drack utav allehanda slag
På teatern de var för att roligt skulle ha
I Kalle var så lycklig och Maja var så glad
Sen gå vi dit där folk vinna pengar
För lyckan brukar hänga efter dumma bena dräng
I vinna vi så slippa vi att slänga
I slippa att slita på klövervallarna.

Till staden de for i

Och Hälle han köpte en lott åt sin vän
Och tio gånger tusen han vann upp på den
Och som vinsten var så stor till smärtskanter
Och Hälle han gån där och vänta och glo
Men nu är han där med alla sina pengar
Du slipper han att slänga efter denna
Bondedängar, men kommer han igen
Skall Hälle kunna sätta i en stor i
Järnsmeda bus.

Slut.

Jonas Petters frieri.

För meningen var den att jag
och lötan vän till prästen
skulle nyårsdagen
Men den som skulle bli
Min svärfar ett år
Gav ändå upp av ont i magen

I julen lades en ut den längkupa
Lag var och en till sist blev kvar i
Vi tänkte båda två när sorgen kunnat gå
Att gifta oss i Februari

Men kall kom Februari mulet jämt den var
Så solen hade näst mist sken
Vår fjö var kall i vat
Med is som var så kal
Så där jag gick och hörd av benet.

I mars april och maj
Så sa ja bara ja
Där jag på dygla låg med duni
Men den om några år var jag åter klar
Och tänkte gifta mig i juni.

Så blev där Majstångsdans
Där bort hos näbdenhus
Och jag gick dit som många annan
Men de blev slagsmål so man några nypp
mig gav så ja fick stora hål i pannan.

Att gå till vigselfallen
med Lohar omkring skolen
Som jag fick gå med till September
~~Men den om några dagar så var jag åter hem~~
Men då så så ja stopp ty ändligt
fick jag hopp att giften bli uti November.

Men har ni sett på hin
Så har ni sett Kristin
Som morgon gav i November
Ty jag fick en rival som hennes hjärta
Och gifte sig in i December.

Hemse den 13/4 1912
Adolf Larsson.

Seglaren.

Du samlade bötja, jag älskar din säng,
utöver din vidd vill jag blicka.
De doppar med blandning av saltet och tång
i djupaste drag jag vill dricka.
Över gungande djup jag styr en min färd
det att till en lockande, solbelyst värld.

Där ute vid havsbandets yttre skär
jag ligger och drömmar så gärna.
Mitt sällskap, det enda, en fisk mäs blott är,
en gävit och skriande Tarna.
I solguldets glans hennes vinge färgylles
och slappnande seglen av havstansen fylles.

Det susar och klingar i tackel och tåg
och vågorna soder kring bogen.
Mitt längtan att färdas det lyfter min häj
långt bort ifrån vägräna skogen.
Till havs är min lösen! Där kross jag bär
där håller mitt hjärta med bötarna fäst.

Där andas mitt bröst och så fyllt från allt träng
från trängbadda, kvalmiga salar;
där synes i världen mer liten och träng,
där världsalts makt till mig talar.
Där väntas en himmel av djupaste blott,
varunder man glömmar allt lumpet och smott.

Den ändlösa vidd med ditt blånande djup,
som fjärran ses skynne samna -
jag hälsar dig, kar, från min gungande slup!
Hos dig vill för evigt jag hamna.
I ringhet jag böjs inför ditt majestät,
På arm för din makt jag mig känner och ut.

Roncharn den 25 maj 1911.
V. V. H. Petersson.

Mitt hem.

Beskuggad utav fjörk och linder
Min stuga står invid ett berg,
Blir smekt av vårens friska vinder
Och tust av lifjers vackra färg.

Min stuga är i stor i rymlig
men fild ändå där inne bor,
Därinne töres i bekymmer
Nå lyckan ständigt hos oss bor.

En make har jag skön som våren
Och rik på kärlekts rena guld,
Hon är en drömming bland behagen
Hon är så god så kärleksfull.

Hon med mig delar livets smärta
Och mulnar himmelen ibland
På trofast kärta emot kärta
Vi båda samna om våren.

Jag har en liten trädgårdstappa
Och där små natta blomstuland,
Där står jag, på gitarren knäppa
Och skåda över hav och land.

skns bl. 10 ²³⁶/₁₈ L. N. H. Svensson
H. M. Pensarbit "Söta"
Skärret Höckholm
den 26 nov. 1914.

Jhm Larsson
var också ombord på samma skepp

Tina och Turen.

Skön frim gick i lunden grön
Och tänkte på sin Turen
Hon hade sopt na ett porträtt
Hon hvarn ett igen
Ty kärleken i hjärtat brann
Den första gång de såg varann
Trallarlåda etc.

På distely i arm i arm
Tina följde sedan blev
Tina kommet där han satt
Och plötade och skrev
Hon Turen blev stannande så blyg
Och Tina snöt sig i sitt färläddstyg

Hon Tina först fick mål i mun
Och så på rent besked
Jag ville ta i mig nu på stund
O. Sveriges vick så med
Och bli det första riktigt bra
Så ville jag någ, ett dussin ha.

Den satte han oss på en bänk
Helt nära till varann,
Så såg Tinas ansikt sken
Och Pans var likadant
De glädde som kamrater två
Att riktigt bra partietter fä.

Den krig han in uti ett skap
Och bad dem sitta stilla
De tänkte på sin gråna lund
Och lite nyss till
Men när han skulle knäppa till
Satt Tina uti Pans knä.

Är historien sedan slut.
Och glämda för länge sen
Ett år därefter fick jag veta
Blev Tinas gift med Pan
I gråna lunden tidens gått
Och Tina var ett dussin fått

Leta i de "S.D."
1914

Hatten

Det sägs att allting på jorden förgängligt är
Men Gud vet om detta kan sägas om hatten jag bär
Ty den varit med uti my och i medan
Allt som är och vara jag harit den sedan
Skedd i den ~~hå~~
Och därför kunna för min hatt.

Jag minns jag var fästman och för att behåga min skog
Jag stänga på speken gick sedan och kapt i hatt
Var det vete köllens var hal i salsdungen
Och uppstarkt jag var utan tanken den gång
Och fästman kan fann
Min kiskeligt genom med min hatt.

Den omvänder svären det minns jag på hela den natt
Och jag blev på kulan och stödd på det blå min
Och fästman kan svar åt ett teckent i skakel
Och sedan jag väl kommit i skakel
Så fästman gadnatt
Och evans jag stod med min hatt.

Men hatten par trogen höll ut och blev fätsad af sin
Men sen blev han bortschjett och ledsen jag blev störd
Men tänk, ee nu skall ni få känn på hatten
En dag kom ett stadsbåd opp till mig med hatten
"Jag grät utan föjöd"
Och jag såg så föjdnad på min hatt.

En dess har min hatt varit med båd till jerns o till lands
Uti norstämman har badat men alltid hans räddning klockan
Bländ klingande glas och bländ skänktiammas sänger
Den stökad har blivit minst hundra gånger
Men pycken har steds
Ty listen var god i min hatt.

Men nu är han gammal o skiffen i gränt o i löst
Utan älderdomschag bet han ter sig i kanten ett
Nu är det med kammaren jag silverbiellap finas
Och ihägnkomstens kranse kring hattenas vingar
Och är det med skäl
Som jag säger persvärde att min hatt.

Estas den 26-12-16

C. O. Lundman

Spöglöcken

Fall litte snalltack fall
Och bidda graven kall
Det blad som rynda här
Skall finna svallka där

Och när jag sänks dit ner
Fall spöglöck fall än mer
Att jag må bliva gämd
Och gämd som jag är glämd

Det ängen moder skall
Besöka graven kall
Och ingen fader här
Skall fråga om jag är.

Det ingen syster går
Att färra sorgens tår
Och ingen bröders bröst
Skall sucka där som tår.

Dit ingen enda vän
Skall vända dit igen
Att i den vita snön
En hög kamelblomma skön

Men han som var mitt allt
Skall gå där över kallt
Med beunden arm i arm
Så ung och kärleksvarm

Fall snöflack, fall o fall
Lä graven vitt och kall
Att stelna vänta då
Ej åter lifas blä.

Carlpirna d. 6/12 - 12 1912
Sata P. P. P.

Sked och Lina

Min du minen som på jättli ilen
Och om natten gungar sig tus ra
Älska då i sömnen söder vider
Men på stranden syner andras träs

Det är Sked med sin lina Lina
Skjett ligger och skall gå från hamn
Kärlekskysen vill han skenare given
Där på matas de på denna stranden

En signal från skjett Linder
Sked lammli har sin lund
Nu sin lät han från stranden skuter
Adjo far väl min hägt beskända lund

Fäer ilen him på lätta vingarna
Syner månen snart fongarna är
Kungen vän som Rumble funderkyas given
Passarna på Linas kinder fäer!

Linan går omkring i dyrtida tankar
Hans minnes månest uppå fästet bli
Och om natten ser man henne, vandra
För att stana med de böljor bli.

Wägnets stigar då en hvar sin yngling
Båten kantar allt har gått i Åren
Ingen, ingen räddning kunde givas
Hj i böljornas friga de sijn gien.

O du gysniga, gysniga stolta bölja
Du som räddat har min unge sin
Att det så så lit mig honom följa
Bölja, bölja gif mig svar igen

På förstörd lilla Linas sjunker
Red på botten av det kalla hav
Kall, kall här man henne se
Kall svara från din kalla grav

"Fösta" i Pinnas d. 26. 12. 12

Penn

Luffarevalsem

Är sin stunda luffarn ser, han blir så myck som ett
Han ömma blickar henne gör, och lyder uppå skett
Med krigs armar kring halsen, hon präglad ser med glans
Den stunda luffarevalsem, så rund som grisen vrens

Men när som han luffar bort, blir stundan blek och skral
Han smakar varken vete eller tost, för bara kärlekstval
Och gråter sitta i halven, när blott hon tänker på
Den stunda luffarevalsem, som hon ej me för trå

Lå när många är förgäta, och luffarn luffat sig tröt
Och alla mullar ej förmå, att lindra sig som blott
På mytt med sin förtige trall sen, han stundan söter sig
Och står i luffarevalsem, han för sin hjärtkerings

Snart en liten luff han för ett litet luffarvise
Som uti foras fattig går, för ett jobbet ej skad de
För denna har funnit sitt kall sen, han sämmer för och mer
Och glatt uti luffarevalsem han rundt kring världen går

H. d. Göta d. 20-12-12

24⁴¹/₁₂ Persson
Hälsna

Prinsögen den 31. 1915

Närmare, Gud tve dig.

Närmare Gud tve dig, Närmare dig!
Om det än bli ett kvar, Som driven mig,
Skall det dock bli min sång
Tår under tidens tång
Närmare Gud tve dig, Närmare dig.

När på min pilgrimsfärd, Salen gått ned,
Mörket nu omger mig, Allen jag är,
Lader tve dig jag då,
Vär uti bönen vä!
Närmare Gud tve dig, Närmare dig.

Det när jag vingen glad, lyfter i höjd,
Och öfver stjärnors val, idar förnöjd
Fång om din nåd jag vill,
Då lät mig höra tve
Närmare Gud tve dig, Närmare dig.

Visa mig då din väg, hem till ditt land,
 Lär mig att taga allt. Öfren din hand;
 Vär du då min tröst,
 Slut mig intill ditt bröst.
 Närmare Gud till dig, Närmare dig.

När från jordens gus, Lång och besvär,
 Du har mig kallat hem, Då gör du är;
 Skän det dock bli min sång,
 Svigt bland helgen mång;
 Närmare Gud till dig, Närmare dig.

Skeppsholmen den 11/avg 13

A. H. Svensson

Kärlleksvisa.

Vi ankar för sista gången
 här du mer sätter fot!
 sorgen fördystrar sängen
 Sängarna är kärlek där.

Gåse du till i buren,
 den du mig en gång var,
 ägg som har upplöst knuten
 falskhet i hjärtat bar.

Vill du mig trogen vara
 vill du mig, källa till
 vill du mitt liv försvara
 intill den sista tid.

Jag skall dig trogen vara
 jag vill dig göra till,
 jag vill ditt liv försvara,
 intill den sista kväll.

Min kärlek liknar jag vid snö,
Som faller i april,
när den far bort då vill jag dö
och men ej vara tier.

Nu svajar skeppet utåt sjön
och dit i största hast
Och rodrätt tager timmerman
farväl för sista gång!

Skipsbolmen den 11 Aug 1913

S. H. H. H.

"Parkskeppet" "Antoinette".

Ditt skepp får falla segel, där nu dansar ut ur hamn
Först vind, följande vind har det nu
Och i skeppets akterspegel kan vi läsa hennes namn
Ja där står ja Antoinette, skutan från Pomeranien
Ref. tre da dam, tre da dam, Hallalla.

När vi på Nordjörn nu en liten kuling haer fått
Laga opp, laga opp varanda klutt.
Här Kaptenen riktigt skicka där han nu i ängst stått
Sen skalle alla segel sätta när den lilla stäm följt.

Om bonde ja äm äka där du skulle vara med
Annat liv, annat liv då du fick.
Ty där fändas bricka tankar ty ämja ditt liv beror
Och Kaptenen dig nu beder haer blott sakas ditt var.

När usen sen är slukas och i målet kunnit han
Lå iland ja iland om du vill.
Och i den stora staden här du in ja närmaste här
Där finnas mängen fångare blott skott dig som en här

O' stäla, du min sat och bunn
skänk linding åt mitt kallde sinn,
jag längtar till din kärlek,
bliv min, så bli världens min.

Tast tanken över molnen flyr
och nattens stjärnor glimma matt,
jag ser dig dock varthän jag styr
och tänker på dig dag och natt.
Upp till dig på kärlekssånger
hänryckt jag mig sångal.
Sömnam låg bli allts mig givet,
ty min lycka är du världen,
du mitt allt på jorden,
Du är lyckan, du är livet,
O' stäla, du etc.

Stockholm d. 22 juli 1944
Wennerberg Thorsen

Den Smits guldklumpar.

Den Smit hade skänkt sin herre och man
en duktig pojke på tolv skälgund, samt
kunde i sin översvällande gläde icke
avhålla sig från att underrätta sina
samtliga vänner om äktningens stor-
lek och rikthet. Myhelen nådde skidgen
en gammal vän till främ spår. Den väl-
bekant med några av lokalpressens reporter
vid nästa sammankommande med ett par
av dem, under det största förhållande och
med allvarligt ansikte, meddelade dem
att herr Smitt funnit en guldklump som
vägde icke mindre än tolv skälgund. Utan
förmål skyndade tidningsmännen dit att
interjua honom, men funno vid framkomsten
endast fru Smitt hemma. Då utbrann sig
följande dialog: Reportern: Har herr Smitt varit?
Från: Ja min herre: Reportern: Har han
hemmat? Från: Nämligen nej! Reportern: Är han
erfarit att han funnit en guldklump.

som säger sola skäpund, är det sant? Fru S.
som företår samletet: Ja. Reporten: Kan
vi vissa oss stället där han funnit klumpen?
Fru S. Jag skulle ej gärna misad det när min
man är borta, men om han medger det
skall jag ej göra några svårigheter. Reporten
Om helst längst härifrån? Fru S. Svårt om
mycket nära. Reporten: Har han arbetat där
länge? Fru S. Några månader. Reporten:
Var herr Smith den första som bearbetade
stället? Fru S. Rodnande: Ja, åtminstone tror
han så. Reporten: Om arbetet svårt? Fru S.
Ja, till att börja med, men det blir lättare
längre fram. Reporten: Om det gått om botten
där? Fru S. Ja, alldeles tillräckligt för att ar-
betet kan fortgå. Reporten: Har han nått
botten än? Fru S. Inte än, men han har
varit bra nära. Reporten: Tror om det finns
flor guldklumpar där? Fru S. Svårt om
gruvor bearbetas mycket färdigt. Reporten:
Har Herr Smith arbetat där sedan guld-
klumpen kom i dagen Fru S. Nej, men jag

sade i går kvällen till honom att det var
pi: kiden att börja igen. Reporten:
Om det någon som hjälper honom
att arbeta? Fru S.: Nej inte. Reporten:
Tror om han har lust att sälja gruvorna
Fru S. Nej, det tror jag ej, ty han finner
mycket nöje i att arbeta där. Reporten:
Skulle om ha något erstat att visa oss
guldklumpen? Fru S. Nej då, visst inte,
mycket gerna, Fru S. går efter prajken

Tabla.

Am 76 Lönnar
Bata. 2

3 80

4 44

1 80

3 48

1 20

11 02

8 98

20 00

Per Timmerman
16 ⁴³⁶/₁₂ Svensson
H. M. "Alfhild"
Sommaren 1913